

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΡΧΕΙΟΜΑΡΞΙΣΜΟΣ του Π. Πουλιόπουλου

Ο αρ-χειο-μαρ-ξι-σμός εί-ναι ρεύ-μα που εμ-φα-νί-ζε-ται ει-δι-κά στο ελ-λη-νι-κό ερ-γατι-κό κί-νη-μα. Α-σθε-νέ-στα-τα μό-νο προ-μη-νύ-μα-τά του συ-να-ντού-με στον **“Κομ-μου-νι-σμό και στις αρ-χές**

της έκ-δο-σης τους

“Αρ-χεί-ου Μαρ-ξι-σμού”

. Η ο-μά-δα του περι-ο-δι-κού “Κομ-μου-νι-σμός” συ-γκέ-ντρω-σε στα 1919-1920 - πρώ-τα χρό-νια του ε-πα-να-στα-τικου πρώ-το-γο-νι-σμού μας - έ-να μίγ-μα α-πό σπέρ-μα-τα του αρ-χειο-μαρ-ξι-σμού (Τζουλά-της) και α-πό α-ρι-στε-ρά κομ-μα-τι-κά στοι-χεί-α (Πυ-λιώ-της), που αυ-τά στο τέ-λος επι-κρα-τή-σα-νε και δια-λύ-σα-νε τον “Κομ-μου-νι-σμό” μέ-σα στο Κόμ-μα. Οι πρώ-τες πά-λι εκ-δό-σεις του “Αρ-χεί-ου Μαρ-ξι-σμού” δεν εί-χα-νε τί-πο-τα το τυ-πι-κά αρ-χειο-μαρ-ξιστι-κό. Στα τέ-λη 1922 ή το Γε-νά-ρη 1923 ο κα-τό-πιν αρ-χη-γός των αρ-χειο-μαρ-ξι-στών Γιωτό-που-λος, δε θε-ω-ρού-σε α-νώ-φε-λο να α-γω-νί-ζε-ται μα-ζί μας την α-να-μόρ-φω-ση της Κομ-μου-νι-στι-κής Νε-ο-λαί-ας στην Α-θή-να.

Ο αρ-χειο-μαρ-ξι-σμός σαν κα-θο-ρι-σμέ-νο ρεύ-μα - κα-τά το βαθ-μό που μπο-ρού-με να μι-λού-με γι’αυ-τόν σαν για έ-να κα-θο-ρι-σμέ-νο ρεύ-μα - γεν-νή-θη-κε στις αρ-χές του 1923. Τό-τε α-πό-τυ-χε ο-ρι-στι-κά η προ-σπά-θεια να γί-νει κομ-μα-τι-κό όρ-γα-νο το “Αρ-χεί-ο Μαρ-ξι-σμού”, τό-τε α-πο-κρυ-σταλ-λώ-θη-καν οι πρώ-τες αρ-χειο-μαρ-ξιστι-κές ο-μά-δες στην Α-θή-να και εκ-δη-λώ-θη-κε η πρώ-τη βί-αια σύ-γκρου-ση τους με τα μέ-λη της ε-κεί κομ-μα-τι-κής ορ-γά-νω-σης.

Ο αρ-χειο-μαρ-ξι-σμός δη-μιουρ-γή-θη-κε ι-στο-ρι-κά μέ-σα σε μί-α α-νοι-χτή σύ-γκρουση προς το Κομ-μου-νι-στι-κό Κόμ-μα Ελ-λά-δος. Αυ-τό ή-ταν α-πό την πρώ-τη γέν-νη-ση και εί-ναι στα-θε-ρά μέ-χρι σή-με-ρα το έ-να α-πό τα χα-ρα-κτη-ρι-στι-κό-τε-ρα γνω-ρί-σμα-τα στην εκ-δή-λω-ση του αρ-χειο-μαρ-ξι-σμού. Ο αρ-χειο-μαρ-ξι-σμός εί-ναι έ-να ρεύ-μα βαθύ-τα-τα και κυ-ριώ-τα-τα α-ντι-κομ-μα-τι-κό: Ζη-τεί πρώ-τα α-πό ό-λα και με κά-θε τρό-πο να δια-λύ-σει το Κ.Κ.Ε.

Το δεύ-τε-ρο χα-ρα-κτη-ρι-στι-κό στην εκ-δή-λω-ση του αρ-χειο-μαρ-ξι-σμού, που τό-νε ξε-χω-ρί-ζει α-πό τις άλ-λες τά-σεις του ερ-γα-τι-κού κι-νή-μα-τος τις ε-χθρι-κές προς το Κ.Κ.Ε., εί-ναι ό-τι: ο αρ-χειο-μαρ-ξι-σμός πο-λε-μά το Κόμ-μα εν ο-νό-μα-τι του κομ-μου-νι-σμού, εν ο-νό-μα-τι των ι-δε-ών του Μάρ-ξ και του Λέ-νιν. Έ-τσι δι-καιο-λο-γεί ο ίδιος και την ο-νο-μα-σί-α του. Αυ-τά εί-ναι τα γνω-ρί-σμα-τα του ρεύ-μα-τος τού-του **στην εϋξω τε ρική του εκδήλωση**

.

Μα και στη βα-θύ-τε-ρή του ου-σί-α εί-ναι α-δύ-να-το να ε-ξε-τά-σου-με τον αρ-χειο-μαρ-ξι-σμό αν δεν τον α-ντι-κρί-σου-με σαν μί-α σκιά που πα-ρα-κο-λου-θεί το Κόμ-μα σαν παρά-σι-το μα-ζί και α-ντι-πο-δα του Κόμ-μα-τος, σαν έ-να αλ-λό-κο-το - μα που ως τό-σο έχει κι αυ-τό τη δια-λε-χτι-κή του ε-ξη-γή-ση - ελ-λη-νι-κό Α-ντι-κόμ-μα.

Ο αρ-χειο-μαρ-ξι-σμός εί-ναι τέ-τοιος ή αλ-λοιώ-τι-κος α-νά-λο-γα με την ε-κτί-μη-ση που κά-νου-με για τον α-ντι-πο-δα του, που σ' αυ-τόν ο-φεί-λει την ύ-παρ-ξή του, α-φού χά-ρη σ' αυ-τόν υ-πήρ-ξε και υ-πάρ-χει, δη-λα-δή για το Κομ-μου-νι-στι-κό Κόμ-μα της Ελ-λά-δας.

-Ότι το Κ.Κ.Ε. εί-ναι έ-να πο-λι-τι-κό κόμ-μα, 12 χρό-νια τώ-ρα ζει και παίρνει έ-να ο-ποιο-δή-πο-τε μέ-ρος στους πο-λι-τι-κούς α-γώ-νες της χώ-ρας, εί-ναι κά-τι α-δια-φι-λο-νί-κη-το. Φα-νε-ρό εί-ναι ε-πί-σης πως το χα-ρα-κτη-ρα ε-νός πο-λι-τι-κού κόμ-μα-τος δεν τό-νε κα-θο-ρί-ζει ού-τε η κά-θε φο-ρά ορ-γα-νω-τι-κή του κα-τά-στα-ση (δε λέ-ω η ορ-γα-νω-τι-κή του μορ-φή, για-τί τού-τη εί-ναι πραγ-μα-τι-κά έ-να α-πό τα ση-μά-δια, για το χα-ρα-κτη-ρα του κόμ-μα-τος), ού-τε πά-λι α-ριθ-μη-τι-κές πρά-ξεις πά-νω στις νί-κες και στις ήτ-τες, στις ε-πι-τυ-χί-ες και στις α-πο-τυ-χί-ες που ε-ση-μεί-ω-σε στη ζω-ή του το κόμ-μα αυ-τό. Τον ι-διαί-τε-ρο χα-ρα-κτη-ρα μιας πο-λι-τι-κής ορ-γά-νω-σης τον κα-θο-ρί-ζει η ι-διαί-τε-ρη το-πο-θέ-τη-ση της πά-νω στο στί-βο του α-γώ-να των τά-ξε-ων γε-νι-κά.

Από την άποψη αυτή το Κ.Κ.Ε. α-κό-μη και α-πό την πρώ-τη του εμφά-νι-ση ως Σο-σια-λιστι-κό Ερ-γα-τι-κό (Κομ-μου-νι-στι-κό) Κόμ-μα εί-ναι: 1. κόμ-μα της ερ-γα-τι-κής τά-ξης, 2. το κόμ-μα των ελ-λή-νων ερ-γα-τών, 3. έ-να κόμ-μα ε-πα-να-στα-τι-κό (το τε-λευ-ταί-ο, με-τά την ο-ρι-στι-κή α-πο-μά-κρυν-ση της σο-σια-λι-στι-κής δε-ξι-άς του στα 1923).

1. Εί-ναι, πρώ-τα, κόμ-μα **προ-λε-τα-ρια-κό**. Ό-χι α-πλώ-ς και μό-νο για-τί ι-δρύ-θη-κε α-πό ένα τμή-μα, το πιο συ-νει-δη-το-ποι-η-μέ-νο τα-ξι-κά, του ελ-λη-νι-κού προ-λε-τα-ρια-τού και μέ-χρι και σή-με-ρα παρ'ό-λες τις ορ-γα-νω-τι-κές του πα-λίρ-ροιες, παρ' ό-λη την ει-σχώ-ρη-ση σ'αυ-τό στοι-χεί-ων λου-μπεν-προ-λε-τα-ρια-κών, λου-μπεν-προ-σφυ-γι-κών και μι-κρο-α-στι-κών που σή-με-ρα μά-λι-στα παί-ζουν τό-σο ση-μα-ντι-κό ρό-λο στην η-γεσί-α του, ως τό-σο δια-τή-ρη-σε δι-χως αμ-φι-βο-λί-α μι-α σύν-θε-ση με-λών προ-λε-τα-ριακή. Μα και - κυ-ρί-ως - ε-πει-δή η προ-σπά-θειά του α-φιε-ρώ-θη-κε α-πο-κλει-στι-κά στη συν-δι-κα-λι-στι-κή και πο-λι-τι-κή ορ-γά-νω-ση των ελ-λή-νων ερ-γα-τών, στην α-πο-σπασή τους α-πό τις α-στι-κές ε-πιρ-ρο-ές και τα-ξι-κή του συ-νει-δη-το-ποι-η-ση, στην κιν-η-το-ποι-η-ση τους σε πά-λη ε-νά-ντια στην ελ-λη-νι-κή μπουρ-ζουα-ζι-α. Δεν υ-πάρ-χει πα-νελ-λή-νια, το-πι-κή ή κατ' ε-πάγ-γελ-μα συν-δι-κα-λι-στι-κή ορ-γά-νω-ση με κά-ποιους α-γώ-νες τε-λε-σφό-ρους ή α-νε-πι-τυ-χείς για τα ζω-τι-κά συμ-φέ-ρο-ντα των ελ-λή-νων ερ-γα-τών που στην ι-δρυ-ση της και στην κα-το-πι-νή της δρά-ση να μην πρω-το-στά-τησε το Κ.Κ.Ε. με τους α-γω-νι-στές του. Κι'αυ-τή η α-νέ-κα-θεν ρε-φορ-μι-στι-κή στην ε-πί-ση-μή της κα-τεύ-θυν-ση Π.Ο.Σ. στά-θη-κε δη-μιούρ-γη-μα α-πο-κλει-στι-κά της γε-νι-κής ορ-γα-νω-τι-κής πνο-ής που εμ-φύ-ση-σε το Κ.Κ.Ε. α-νά-με-σα στο προ-λε-τα-ρια-το στα 1918-1921, και η εν-δο-ξό-τε-ρή της δρά-ση για τα συμ-φέ-ρο-ντα των σι-δη-ρο-δρο-μι-κών συ-μπί-πτει με την πε-ρί-ο-δο ό-που η ι-σχυ-ρό-τα-τη μέ-σα σ'αυ-τή α-ρι-στε-ρή α-ντι-πο-λί-τευ-ση των ο-πα-δών του Κ.Κ.Ε. εν-σάρ-κω-σε και κα-τη-ύ-θυ-νε γε-ρά την πί-ε-ση της μά-ζας των σι-δη-ρο-δρο-μι-κών πά-νω στον με-γά-λο αυ-τόν μα δυ-σκή-νη-το συν-δι-κα-λι-στι-κό ορ-γα-νι-σμό. Το ι-διο α-λη-θεύ-ει και για τη Ναυ-τερ-γα-τι-κή Ο-μο-σπον-δί-α. Το μο-να-δικό τμή-μα της ερ-γα-τι-κής τά-ξης που βρέ-θη-κε έ-ξω α-πό την α-κτί-να της ορ-γα-νω-τι-κής προ-σπά-θειας του Κ.Κ.Ε., οι φορ-το-εκ-φορ-τω-τές, έ-μει-ναν έρ-μαιο των ερ-γα-το-καπή-λων και σο-σια-λερ-γο-λά-βων (τύ-που Κα-λο-μοί-ρη), α-πο-τέ-λε-σαν το κέ-ντρο της κακο-η-θέ-στε-ρης μορ-φής α-στι-κής ε-πιρ-ρο-ής πά-νω στους ερ-γά-τες και χτες δώ-σα-νε το μο-να-δι-κό μα-ζι-κό στή-ριγ-μα

στο έργο του εκφυλισμού του ανώτατου επαγγελματικού οργανισμού των εργατών (μετατροπή της Γ.Σ.Ε. σε παράρτημα του κρατικού μηχανισμού). Κατά διαστήματα όπου κάτω από τα χτυπήματα της αστικής καταπίεσης και κάτω από την εντύπωση νωπών ηττών ο αγώνας της εργατικής τάξης εκόπαζε προσωρινά, ένα πάντα τμήμα του ελληνικού προλεταριάτου ύψωνε ηρωϊκά τη σημαία της αδιάλλακτης πάλης των τάξεων, το πιο βαθιά αφοσιωμένο στο Κ.Κ.Ε., οι 50.000 καπνεργάτες. Και, επιτέλους, αν τα δικαστήρια και φυλακές και τα ξερονήσια της ελληνικής μπουρζουαζίας γνωρίσανε μέχρι σήμερα εργάτες και διανοούμενους που με αυταπάτηση δέχτηκαν να θυσιαστούν για τα ιστορικά συμφέροντα του προλεταριάτου - και γνωρίσανε χιλιάδες τέτοιους μέσα στην τελευταία 12ετία - όλοι αυτοί, ανεξαίρετα όλοι, με τη σημαία του Κ.Κ.Ε. πολέμησαν και αυτό τους ενέπνευσε τον ανώτερο ενθουσιασμό της αυτοθυσίας.

Τα γεγονότα αυτά τα αγνοούνε μόνο οι φανατικοί εχθροί του προλεταριάτου, οι πολιτικοί σκοφάντες και οι ανόητοι. Ακόμη μπορούν να παραγνωρίζουν και ερασιτέχνες της επαναστατικής πολιτικής από το εξωτερικό, που περνώντας για λίγες μέρες από την Ελλάδα θα επιθυμούσανε τυχόν για συμπλήρωση των περιηγητικών τους εντυπώσεων να ρίξουνε και μία από τις σπηθισμένες τους ανεύθυνες ματιές στο ελληνικό προλεταριακό κίνημα. Στην τελευταία κατηγορία μου φαίνεται πως ανήκει και ο ψευδώνυμος Ray που τις περιηγητικές εντυπώσεις του από την Ελλάδα τις δημοσίευσε σε πρόσφατο φύλλο του το όργανο της Γαλλικής Κομμουνιστικής Λίγκας (Αντιπολίτευση). Οι ενδιαφέρουσες αυτές εντυπώσεις, καθώς είναι γνωστό, συνοψίζονται στο ότι το παρελθόν του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδος είναι περίπου μία προδοσία και το παρόν του σχεδόν μηδέν. Εκείνο που καταπλήσσει δεν είναι βέβαια τόσο η κατάφωρη αντίφαση των ερασιτεχνικών αυτών εντυπώσεων προς τον τίτλο της εφημερίδας που τις δημοσίεψε ("Verite"- "Αλήθεια"), όσο η διαπίστωση ότι το Προσωρινό Διεθνές Γραφείο της Κομμουνιστικής Αντιπολίτευσης βασίστηκε πάνω σ' αυτές για να πάρει μία θέση απέναντι στο ελληνικό ζήτημα και να χρησιμοποήσει μεθόδους που δημιουργούνε μία **πρωτοφανή πολιτική σύγχυση** και που κάθε οπαδός του "Σπάρτακου" οφείλει να τις απορρίψει ως απόλυτα απαράδεκτες.

2. Το Κ.Κ.Ε. είναι το **μοναδικό εργατικό κόμμα** στην Ελ-λά-δα. Αν μπο-ρε-σε να δια-τη-ρή-σει το πο-λι-τι-κό μο-νο-πώ-λιο και να μα-ταιώ-σει αλ-λε-πάλ-λη-λες από-πει-ρες για δη-μιουρ-γί-α άλ-λων ερ-γα-τι-κών κομ-μά-των στη χώ-ρα, τού-το τε-λι-κά δε μπο-ρεί να ο-φεί-λε-ται πα-ρά στον α-διάρ-ρη-κτό του δε-σμό με την ερ-γα-τι-κή τάξη και τις ι-στο-ρι-κές της τύ-χες. Ό-ποιος μη-χα-νι-κά θα ζη-τού-σε να ε-ξη-γή-σει το φαι-νό-με-νο με τη Ρω-σι-κή Ε-πα-νά-στα-ση και με την “ε-νί-σχυ-ση της Μό-σχας”

1**[1]**

δε θα έ-χει κα-τα-νο-ή-σει ό-τι κα-τά τι-πο-τε α-πο-λύ-τως δε μειώ-νε-ται η α-ξι-α του Κ.Κ.Ε. σαν κόμ-μα-τος με δι-κές του, αυ-θύ-παρ-κτες ελ-λη-νι-κές ρί-ζες και πο-λι-τι-κές βά-σεις από το γε-γο-νός ό-τι ο ο-ρι-στι-κός σχη-μα-τι-σμός του ελ-λη-νι-κού προ-λε-τα-ριά-του εί-ναι με-τα-πο-λε-μι-κός και ό-τι, στη χώ-ρα μας, με τις αλ-λη-λο-διά-δο-χες πο-λε-μι-κές της πε-ρι-πέ-τειες και το προ-σφυ-γι-κό ζή-τη-μα, η με-τα-πο-λε-μι-κή κρί-ση και η απα-θλί-ω-ση των ερ-γα-ζο-μέ-νων μα-ζών στά-θη-καν διαρ-κέ-στε-ρες, ο-ξύ-τε-ρες και πιο δυ-σα-νά-λο-γες προς την α-ντο-χή του α-στι-κού οι-κο-νο-μι-κού μη-χα-νι-σμού της. Αυ-τά εί-ναι τα α-ντι-κει-με-νι-κά δε-δο-μέ-να που έ-κα-μαν ώ-στε το ελ-λη-νι-κό ερ-γα-τι-κό κί-νη-μα να βρί-σκε-ται εξαρ-χής του βα-θύ-τα-τα ε-πη-ρε-α-σμέ-νο α-πό την ψυ-χο-λο-γι-κή και ι-δε-ο-λο-γι-κή τά-ση προς την Ε-πα-να-στα-τι-κή Διε-θνή. Αυ-τός εί-ναι κι ο βα-σι-κός λό-γος που α-πο-τύ-χα-νε ό-σοι διεκ-δι-κή-σα-νε το πο-λι-τι-κό μο-νο-πώ-λιο α-πό το Κ.Κ.Ε. μέ-σα στους ερ-γά-τες. Δεν πρό-σε-ξαν πως ό-λο το τα-ξι-κό συ-νει-δη-τό και πο-λι-τι-κά μά-χι-μο τμή-μα του ελ-λη-νι-κού προ-λε-τα-ριά-του εί-ναι α-πό α-να-γκαιό-τη-τα ι-στο-ρι-κή και α-ντι-κει-με-νι-κή κά-τω α-πό την α-κτι-νο-βο-λί-α της Ο-χτω-βρια-νής Ε-πανά-στα-σης, της Γ’ Διε-θνούς και του ε-θνι-κού της τμή-μα-τος στην Ελ-λά-δα. Έ-ξω α-πό τον κύ-κλο της α-κτι-νο-βο-λί-ας αυ-τής δεν υ-πάρ-χουν έλ-λη-νες προ-λε-τά-ριοι με συνεί-δη-ση τά-ξης.

2**[2]**

3. Τέ-λος, το Κ.Κ.Ε. εί-ναι **ένα επαναστατικό κόμμα** Ό-χι μό-νο η κα-θαρά προ-πα-γαν-δι-στι-κή του ερ-γα-σί-α και η πο-λι-τι-κή ζύ-μω-ση που διε-ξά-γει, μα και η πο-λι-τι-κή του δρά-ση γε-νι-κά και οι μέ-θο-δες - σω-στές ή σφα-λε-ρές κά-θε φο-ρά - που

χρησι-μο-ποιού-σε πά-νω στη δρά-ση αυ-τή, α-πο-τε-λούν μέ-χρι σή-με-ρα μια κα-θα-ρή άρ-νη-ση αυ-τών των βά-σε-ων του κα-πι-τα-λι-στι-κού κα-θε-στώ-τος, του ρε-φορ-μι-σμού και της συ-νερ-γα-σί-ας των τά-ξε-ων. Ό-ταν ο “φι-λε-λεύ-θε-ρος” κοι-νο-βου-λευ-τι-κός δι-κτά-το-ρας (Βενιζέλος) μα-ζί με τον κ. Ζα-βι-τσιά-νο, ει-ση-γού-με-νοι τον πε-ρι-βό-η-το νό-μο για το “ι-διώ-νυ-μο”, εδήλωναν στη βου-λή ό-τι μ’αυ-τόν ο-πλι-ζουν το α-στι-κό κρά-τος ε-νάντια στο Κ.Κ.Ε. ορ-θά διέ-βλε-παν το μο-να-δι-κό μέ-σα στη χώ-ρα ε-πι-κίν-δυ-νο ε-χθρό του α-στι-κού κα-θε-στώ-τος.

Υ-πήρ-ξαν μέ-σα στο 12χρο-νο αυ-τό διά-στη-μα της ύ-παρ-ξης του Κόμ-μα-τος α-περ-γιακές συ-γκρού-σεις και ερ-γα-τι-κές ε-ξε-γέρ-σεις σε πα-νελ-λή-νια κλι-μα-κα που εν-σαρκώ-σα-νε τον τα-ξι-κό α-ντα-γω-νι-σμό προ-λε-τα-ριά-του και μπουρ-ζουα-ζι-ας με πρω-το-φα-νή για τα Βαλ-κά-νια ε-πα-να-στα-τι-κή ο-ξύ-τη-τα (πά-νω α-πό 5 με-γά-λες παν-κα-πνεργα-τι-κές α-περ-γί-ες, τρεις παν-σι-δη-ρο-δρο-μι-κές, η αι-μα-τη-ρή πα-νελ-λα-δι-κή α-περγί-α του 1923): Πρω-τα-γω-νι-στής τους το Κ.Κ.Ε. Εί-ναι χα-ρα-κτη-ρι-στι-κό ό-τι, α-ντί-θε-τα με την ι-στο-ρι-κή προ-δο-σί-α των ευ-ρω-πα-ϊ-κών σο-σιαλ-πα-τριω-τι-κών κομ-μά-των στο με-γά-λο πό-λε-μο, το Κ.Κ.Ε. α-κό-μη και στην πρῶ-τη του φά-ση, ως Σο-σια-λερ-γα-τι-κό, κρά-τη-σε τη σω-στή α-ντι-πο-λε-μι-κή στά-ση και κα-τα-δί-κα-σε τη μι-κρα-σια-τι-κή εκ-στρα-τεί-α ως α-ποι-κια-κή λη-στρι-κή, παρ’ ό-λη του την ε-πα-να-στα-τι-κή νη-πιό-τη-τα. Και τη σπο-ρα-δι-κή και α-νορ-γά-νω-τη γε-νι-κά α-ντι-μι-λι-τα-ρι-στι-κή ερ-γα-σί-α των ε-πανα-στα-τών πο-λε-μι-στών στο μέ-τω-πο, πά-λι το Κόμ-μα αυ-τό με τα μέ-λη του και τους ο-πα-δούς του, αν ό-χι με τη διοί-κη-σή του, την έ-κα-με. Η θε-ωρί-α του “α-μυ-ντι-κού πολέ-μου” στη Θρά-κη (1922) δεν ή-τα-νε του Κόμ-μα-τος ού-τε για μι-α στιγ-μή. Έ-μει-νε α-τομι-κή γνώ-μη των κ.κ. Γ. Γε-ωρ-γιά-δη και Άρ. Σί-δε-ρη που βρέ-θη-καν α-μέ-σως τό-τε έ-ξω από τις γραμ-μές του Κόμ-μα-τος. Εί-ναι α-κό-μη χα-ρα-κτη-ρι-στι-κότερο ό-τι το Κόμ-μα α-ναπτύ-χθη-κε μέ-σα σε μι-α διαρ-κή πά-λη ε-νά-ντια στις δε-ξιές τά-σεις που πά-ντο-τε εν-στι-κτω-δώς το Κόμ-μα διαι-σθάν-θη-κε κι’ α-πό-κρου-σε τον κίν-δυ-νο τους. Υ-στε-ρα τα πε-ρισ-σό-τε-ρα πο-λι-τι-κά σφάλ-μα-τα του Κόμ-μα-τος βρί-σκο-νται πά-νω στην γραμμή του υ-πε-ρα-ρι-στε-ρού και ό-χι του δε-ξιού ο-πορ-του-νι-σμού. Ε-πή-γα-σαν ό-χι από α-πα-ρά-δε-κτες υ-πο-χω-ρή-σεις μπρος στη μπουρ-ζουα-ζι-α και λη-σμό-νη-μα του τε-λικού σκο-πού, αλ-λά α-πό α-πο-λι-τι-κο ε-πα-να-στα-τι-κό δογ-μα-τι-σμό που στέ-νευε τη μαζι-κή βά-ση του Κόμ-μα-τος. Κί’αυ-τό α-κό-μη το σύν-θη-μα “Α-ρι-στε-ρή Δη-μο-κρα-τί-α” που οι ση-με-ρι-νοί στα-λι-νι-κοί ρί-ξα-νε στα 1926 και που με την ί-δια διαι-σθη-ση το Κόμ-μα σύσ-σω-μα το α-πό-κρου-σε ως ο-πορ-του-νι-στι-κό, την αρ-χι-κή πη-γή του την εί-χε σε μι-α α-νό-η-τα υ-πε-ρε-πα-να-στα-τι-κή ε-κτί-μη-ση της με-τα-πα-γκα-λι-κής κρί-σης: γί’αυ-τούς η πτώ-ση του Πά-γκα-λου ά-νοι-γε την πε-ρί-ο-δο της τε-λειω-τι-κής ε-πα-να-στα-τι-κής ε-φό-δου για την ε-ξου-σί-α με προ-σω-ρι-νή με-τα-βα-τι-κή φά-ση σαν ε-κεί-νη της “ε-πα-να-στα-τι-κής δη-μο-κρα-τι-κής δι-κτα-το-ρί-ας ερ-γα-τών και χω-ρι-κών” που υ-ιο-θέτη-σαν οι μπολ-σε-βί-κοι στα 1905!

Εξ’ άλ-λου, αν η κα-θα-ρά ο-πορ-του-νι-στι-κή γραμ-μή του μπλόκ Στά-λιν -Μπου-χά-ριν στο ζή-τη-μα της αγ-γλο-ρωσ-σι-κής ε-πι-τρο-πής, της κι-νέ-ζι-κης ε-πα-νά-στα-σης, των

αποικιακών χωρών, της σοσιαλιστικής ανοικοδόμησης γενικά, και η εθνικο-ρεφορμιστική θεωρία του “σοσιαλισμού σε μια μόνη χώρα” έγιναν υπαλληλικά και χωρίς συζήτηση δεχτές από τη σταλινική γραφειοκρατία του Κ.Κ.Ε., όμως, ως τόσο είναι γεγονός ότι από το 1927 κι εδώθε όλες σχεδόν οι πολιτικές αντιδράσεις του Κόμματος στα ελληνικά ζητήματα στάθηκαν κατά βάθος, συνειδητά ή ασυνειδητά, πάνω στη γραμμή εκείνου που στο λεξιλόγιο της Διεθνούς Αντιπολιτευσης λέγεται υπεραριστερός τυχοδιωκτισμός (Aventur-ismus)^[3]

Τέλος η αδυναμία του Κ.Κ.Ε να δώσει μια προλεταριακή λύση στη μικροασιατική καταστροφή, καθόλου δε θα μπορούσε να αφαιρέσει τον επαναστατικό χαρακτήρα από το Κόμμα. Οφείλεται κυρίως στη νεαρότητα του, στην ασημαντή του επαναστατική χαλύβδωση και στην έλλειψη ισχυρού επιτελείου επαναστατών ηγετών. Πολύ μεγαλύτερα κόμματα δε χάσανε σε αντίστοιχες στιγμές τον επαναστατικό τους χαρακτήρα επειδή δε στάθηκαν στο ύψος των επαναστατικών καθηκόντων που έβαζαν μπροστά τους απότομες επαναστατικές καμπές της καπιταλιστικής κρίσης στη χώρα τους (Κ.Κ. της Γερμανίας στο φθινόπωρο 1923, Κ.Κ. της Βουλγαρίας στα 1923-1924). Δεν είναι μοναδικά στην ιστορία των κοινωνικών επαναστάσεων τέτοια φαινόμενα προσωρινής δυσαναλογίας των αντικειμενικών συνθηκών, που έβαλαν πολλές φορές με οξεία μορφή το πρόβλημα της άμεσης επαναστατικής ανατροπής, προς τους συνειδητούς συντελεστές της που δεν είχαν ακόμη ωριμάσει.

Αν όμως το Κ.Κ.Ε., είναι κόμμα της κοινωνικής επανάστασης κι όχι της κοινωνικής μεταρρύθμισης, όμως δε μπορούμε ακόμη να το ονομάσουμε κόμμα μαρξιστικό με όλη τη σημασία που έχει ο όρος, δηλαδή κόμμα που έχει αφομοιώσει στην ιδεολογία και στην πρακτική του την επαναστατική θεωρία του Μαρξ και την επαναστατική μέθοδο του Λένιν. Δεν είχε άδικο ο αντιπρόσωπος της Κ. Διεθνούς στο Έκτακτο Συνέδριο του Νοεμβρίου 1924 σαν έλεγε ότι το Κόμμα κάθε φορά είναι αντάξιο της διοίκησης που έχει. Και το Κ.Κ.Ε. από το 1927 που επεκράτησε οριστικά η ομάδα της σταλινικής γραφειοκρατίας, απόδειξε πως η διαμόρφωσή του σε ένα αληθινό μαρξιστικό κόμμα βρίσκεται ακόμη μπροστά μας. Ο ιστορικός ρόλος μιας πραγματικά μαρξιστικής αντιπολιτευσης σε τελευταία ανάλυση είναι να υποβοηθήσει και να επιταχύνει την πορεία της τέτοιας διαμόρφωσης του Κόμματος, για την οποία το Κ.Κ.Ε., και μόνον αυτό στη χώρα μας, όπως εξηγήθηκε πιο πάνω, έχει όλες τις υποκειμενικές και αντικειμενικές δυνατότητες.

Θεσσαλονίκη 10-12-1930

«Σπάρτακος» φύλ. 6

[1] Το ε-πι-χεί-ρη-μα εί-ναι α-πό τα δυ-να-τό-τε-ρα του α-στι-κού τύ-που και α-ντι-τάσσε-ται σε ό-λα τα κομ-μου-νι-στι-κά κόμ-μα-τα. Μα ποιος ό-μως α-ντι-πο-λι-τευό-με-νος θα πε-ρί-με-νε να το δει στη “Verite” φι-λο-τε-χνη-μέ-νο α-πό τον ψευ-δώ-νυ-μο Ray έ-τσι; “Le PCG, ne vit que l'appui de l'I.C” (Το Κ.Κ.Ε. αν ζεί, ζεί μό-νο με τη υ-πο-στή-ρι-ξη - εν-νο-εί τε-χνι-κή, Π.Π.- της Κομ-μου-νι-στι-κής Διε-θνούς);

[2] Εί-ναι α-ξιο-πρό-σε-χτο ό-τι στη “Σο-σια-λι-στι-κή Διά-σκε-ψη” της Θεσ-σα-λο-νί-κης που συ-κλήθη-κε στις αρ-χές τού-του του μη-νός ο Στρα-τής α-να-γκά-στη-κε μπρο-στά στην ε-πι-μο-νή του Ν. Δη-μη-τρά-του, ε-νός α-πό τους πρώ-τους γε-νι-κούς γραμ-μα-τείς του Κόμ-ματος, να ο-μο-λο-γή-σει ό-τι πραγ-μα-τι-κά η πα-ρά-τα-ξη του στην Π.Ο.Σ. και Γ.Σ.Ε. πο-λε-μώντας το Κ.Κ.Ε. α-πέ-δει-ξε πως δεν έ-χει συ-νεί-δη-ση τα-ξι-κή. Και ό-μως η πα-ρά-τα-ξη αυτή α-πο-φα-σί-στη-κε κα-τά πρό-τα-ση του Πα-σα-λί-δη να-πο-τε-λέ-σει τη βά-ση της ε-κα-τοστής αυ-τής α-πό-πει-ρας για δη-μιουρ-γί-α Σο-σια-λι-στι-κού Κόμ-μα-τος στην Ελ-λάδα.

[3] Τον ό-ρο “τυ-χο-διώ-κτες” “τυ-χο-διω-κτι-σμός” χρη-σι-μο-ποιεί-σαι και η σο-σια-λι-στι-κή δε-ξιά μέ-χρι το 1923 αλ-λά με έν-νοια πε-ρισ-σό-τε-ρο η-θι-κο-λο-γι-κή - μι-κρο-α-στι-κή και με σκο-πό να δυ-σφη-μή-σει γε-νι-κά κά-θε α-ρι-στε-ρή τά-ση και την ε-πα-να-στα-τι-κά προ-σα-να-το-λι-σμέ-νη βά-ση του Κόμ-μα-τος που δεν α-νε-χό-τα-νε την α-πο-μάκρυν-ση α-πό την πο-λι-τι-κή γραμ-μή της Κ.Δ. Έ-ξω α-πό κά-θε ι-ντι-βι-ντουα-λι-στι-κή η-θι-κο-λο-γί-α ο πο-λι-τι-κός τυ-χο-διω-κτι-σμός στο ε-πα-να-στα-τι-κό κί-νη-μα εί-ναι η πιο παι-δα-ριώ-δης και πιο α-νεύ-θυ-νη μορ-φή του υ-πε-ρα-ρι-στε-ρι-σμού για τον ο-ποί-ο σω-στά ο Λέ-νιν εί-πε ό-τι και α-ντι-κει-με-νι-κά ο-δη-γεί σε ο-πορ-του-νι-στι-κή πα-θη-τι-κό-τη-τα μα και υ-πο-κει-με-νι-κά ξε-κι-νά, ό-πως και ο δε-ξιός ο-πορ-του-νι-σμός, από μί-α βα-θύ-τα-τη δυ-σπι-στί-α στις δυ-νά-μεις των μα-ζών και του ε-πα-να-στα-τι-κού κόμ-μα-τος (Infantili-smus - Παι-δι-κή α-σθέ-νεια).

Η ΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΕΙΟΜΑΡΞΙΣΜΟΥ

Στο προηγούμενο φύλλο του «Σπάρτακου» εξηγήθηκε για ποιους αντικειμενικούς και υποκειμενικούς λόγους αποτύχανε μέχρι τώρα στην Ελλάδα οι απόπειρες να δημιουργηθεί άλλο κόμμα της εργατικής τάξης που να χτυπήσει το πολιτικό «μονοπώλιο» του Κ.Κ.Ε.

Κάποτε ένας από τους σταλινικούς που διοικούνε το Κόμμα διατύπωσε τη θεωρία ότι μια ελληνική Σοσιαλδημοκρατία θάβγαινε μέσα απ' το Κομμουνιστικό Κόμμα, ενώ στις προοδευμένες καπιταλιστικές χώρες της Ευρώπης, αντίστροφα, ο Κομμουνισμός εβγήκε μεσ' από τη Σοσιαλδημοκρατία. Η θεωρία αυτή έχει, πραγματικά, ένα κόκκο αλήθειας.

Βέβαια, προβληματική αποδείχτηκε η βιωσιμότητα του «Σοσιαλιστικού» ή «Εργατικού» Κόμματος, τα οποία κατασκευάσανε οι κ.κ. Γιαννιός, Γεωργιάδης κ.λπ. και οι απόπειρες των πρώτων ηγετών του Κ.Κ.Ε. να ξαναϊδρύσουν το παλιό Σοσιαλεργατικό Κόμμα ναυαγήσανε οικτρά. Και όμως, μεταβολές στην οικονομική και πολιτική κατάσταση και μεταπτώσεις μέσα στην εργατική τάξη παρόμοιες με εκείνες που στις ευρωπαϊκές χώρες αναζωογονήσανε και ενισχύσανε σημαντικά τη Σοσιαλδημοκρατία μετά το 1923, δεν έλειψαν ούτε από τη χώρα μας: Αμπωτη του επαναστατικού κύματος και της επαναστατικής ψυχολογίας γενικότερα, αλληπάλληλες ήττες της επαναστατικής πρωτοπορίας, φαινόμενα σταθεροποίησης του καπιταλισμού.

Είναι γνωστό ότι η περίοδος αυτή στη Γαλλία ξαναζωντάνεψε τον χτυπημένο γερά στο Τουρ γαλλικό Σοσιαλισμό, ενώ στη Γερμανία την αναλογία 2:3 κομμουνιστών και Σοσιαλδημοκρατικών ψήφων την κατέβασε μετά το 1924 σε 1:3 (εκλογές 1928), και σε όλες τις χώρες η μεγάλη ήττα – συνθηκολόγηση της γερμανικής επανάστασης το φθινόπωρο του 1923 – που απετέλεσε και την προϋπόθεση της καπιταλιστικής σταθεροποίησης, συνοδεύτηκε από μια depression του εργατικού κινήματος και μια ενίσχυση της Σοσιαλδημοκρατίας. Την ευνοϊκή αυτή για μια Σοσιαλδημοκρατία κατάσταση στην Ελλάδα την ενισχύσανε σημαντικά και τα σφάλματα του Κόμματος, ο πολιτικός τυχοδιωκτισμός των σταλινικών που οδήγησε σε ήττες και η βαθιά εσωτερική κρίση του Κ.Κ.Ε. Ένα τμήμα των εργατών που ήταν μέσα στο Κόμμα ή το ακολουθούσε ή από τις συνθήκες της εξαθλίωσης άρχιζε με τη βοήθεια της γενικής ζύμωσης του Κόμματος να συνειδητοποιείται ταξικά, σπρωχνότανε τότε από τις νέες αυτές συνθήκες και από την εντεινόμενη πίεση της

αστικής αντίδρασης με τα δικτατορικά καθεστώτα προς μια κατεύθυνση του μικρότερου κόπου και της ανωδυνότερης πάλης. Τις τάσεις αυτές στάθηκαν ανίκανες να τις επωφεληθούνε πολιτικά οι ανοιχτές σοσιαλδημοκρατικές απόπειρες. Αυτές αγνοήσανε ολότελα – και μάλιστα ήρθαν σε άμεση σύγκρουση προς την επαναστατική παράδοση του Κ.Κ.Ε. που αυτή εγαλούχησε το εργατικό μας κίνημα από το λίκνο του, και εστηρίχτηκαν σε χρεοκοπημένους προδοτικούς παράγοντες, περισσότερο ή λιγότερο γνωστά στους εργάτες όργανα των εργοδοτών και του κράτους. Ωστόσο όμως οι υποχωρητικές αυτές τάσεις βρήκανε τη διέξοδό τους και πήρανε μια οργανωμένη έκφραση: τον Αρχαιομαρξισμό. Σε μερικές χώρες της Ευρώπης όπου παρουσιά-στηκε με κάπως εντονότερη μορφή το φαινόμενο μιας μερικής αναστροφής του επαναστατικού ρεύματος προς τα πίσω, οι τάσεις αυτές αποκρυστάλλωθηκαν σε αρκετά ισχυρά κόμματα που βγήκαν από το Κ.Κ., συνέχισαν την «επαναστατική» εχθρότητα προς την προδοτική παράδοση της Β' Διεθνούς μα έμειναν κι έξω από την 3η Διεθνή (Tranmael Νορβηγία, όπου η Γ.Σ.Ε. έγινε και τμήμα της Κόκκινης Συνδικαλιστικής Διεθνούς – Hoeglund Σουηδία στα 1925).

Στη Ελλάδα οι ίδιες οπορτουμιστικές τάσεις είδανε το φως στη σκηνή του εργατικού κινήματος (σωστότερα: στα παρασκήνιά του) με τις αρχαιομαρξιστικές μεταφράσεις του Λένιν στα χέρια. Φαινόμενο αδιαμφισβήτητο. Όλες οι στροφές του εργατικού κινήματος της τελευταίας οκταετίας που έφεραν ενίσχυση της αντίδρασης, της παθητικότητας και των υποχωρητικών τάσεων σε τμήματα του προλεταριάτου, συνδέονται και με μια πρόοδο του Αρχαιομαρξισμού. Η μεγαλύτερη «άνθηση» του Αρχαιομαρξισμού σημειώθηκε κατά την παγκαλική παρανομία μας. Τότε για πρώτη φορά οι σκοτεινές αρχαιομαρξιστικές ομάδες μπαίνουν μονομιάς στη σωματειακή κίνηση, θέτουν τις βάσεις μιας ιδιαίτερης συνδικαλιστικής παράταξης, ταυτόχρονα με την υπεράσπιση στη Γ.Σ.Ε. των κίτρινων Καλομοιροστρατήδων. Παράλληλα, τη συστηματική τροφοδοσία του νέου ρεύματος είχε αναλάβει η ιδεολογική σύγχυση μέσα στο Κ.Κ.Ε., η εσωτερική πολιτική, οργανωτική και μορφωτική νέκρα του, ενισχυμένες ύστερα από την χονδροειδή γραφειοκρατική κατάπιξη κάθε γνώμης των μελών. Νεοκαταχτημένα προλεταριακά στοιχεία (και μερικά αδιαμόρφωτα παλιά) τ' αποσπούσαν οι περιστάσεις αυτές από το επαναστατικό κόμμα και τα έριχναν σε μια απεγνωσμένη αναζήτηση νέου «επαναστατικού» δρόμου που να ικανοποιούσε καλύτερα τις πολι-τικές τους ανάγκες τις γεννημένες από νεοξυπνημένη ταξική τους συνείδηση.

Ο αρχαιομαρξισμός είναι ένα πρωτότυπο ελληνικό υποκατάστατο της σοσιαλδημοκρατίας σε μια περίοδο που το κομμουνιστικό κίνημα δεν έχει ακόμη φτάσει στην οριστική του ιδεολογική αποκρυστάλλωση.

Αυτόν τον εσώτερο χαρακτήρα του ο αρχαιομαρξισμός τον διατήρησε από την πρώτη του γένεση μέχρι σήμερα μέσα από όλες τις αντιφατικότητες και τις αλλόκοτες πρωτεϊκές μεταμφιέσεις του (από την απολιτική «καθαρά μορφωτική» του 1923 μέχρι την τροτσκιστική του 1930).

Σε περίοδο που η εργατική τάξη διεξήγαγε τους μεγαλύτερους αγώνες της ενάντια στη μπουρζουαζία (απεργι-ακά κινήματα και συγκρούσεις από το 1923 κι ύστερα) και οι ριζικές ανατροπές στην πολιτική κατάσταση (κίνημα Γαργαλίδη, Πάγκαλος, επαναστατική ανατροπή του κλπ.) άνοιγαν στο επαναστατικό προλεταριάτο το πιο ευρύ πεδίο πολιτικής ανάπτυξης, ένας όμιλος από μικροαστούς διανοουμένους, παλιά του Κόμματος και της Νεολαίας, που θέλησαν να είναι άγνωστοι στην εργατική τάξη και δεν πήρανε μέρος σε κανέναν από τους τόσους αγώνες της, επωφελήθηκαν την ευκαιρία και εμάζεψαν έναν αριθμό από μικροαστικά λουμπενπρολεταριακά στοιχεία, μερικούς εμποροϋπαλλήλους και καθυστερημένους εργάτες. Εκαλλιέργησαν ανάμεσά τους όχι καμιά προλεταριακή ψυχολογία και πολιτική συνείδηση επαναστάτη, παρά ένα μικροαστικό κουτσομπολιό και φανατικό μίσος ενάντια στα πρόσωπα του Κόμματος. Εκδώσανε βιβλία του Λένιν σε μεταφράσεις * και ιδρύσανε μυστικούς «κύκλους μορφωτικούς» όπου εδίδασκαν την «οικονομική εξέλιξη» με τρόπο μασονικό και νεφελώδη και χωρίς φυσικά κανένα μαρξιστικό περιεχόμενο. Έστειλαν φανατισμένους λουμπενπρολετάρους με φαλτσέτες και γκλόμπες για να ασκήσουν ατομική τρομοκρατία κατά επαναστατών εργατών οπαδών του Κόμματος συχνά σε στιγμές ακριβώς που οι σύντροφοι αυτοί αντιμετώπιζαν θαρραλέα τα όργανα της αντίδρασης. Κατασκευάσανε ένα μασονικό ιεραρχικό οργανωτικό σχηματισμό μορφής άγνωστης στη θεωρία του εργατικού κινήματος όλου του κόσμου – κι εχώρισαν τα μέλη τους σε κλειστές «ομάδες» και «συνεργεία» έτσι ώστε όχι μόνο η διοίκηση να μην εκλέγεται, όχι ο έλεγχος των μελών νάναι αδύνατος, αλλά ούτε να γνωρίζουν τα μέλη τους αρχηγούς των, όλη δε η οργάνωσή τους να διοικείται από έναν δύο μυστηριώδεις τύπους στην Αθήνα όπως η Μεγάλη Ανατολή της Μασονίας! Στα εργατικά σωματεία μέχρι πέρυσι ακολουθούσανε την εξωφρενική θεωρία της εξαθλίωσης («δεν χρειάζονται σωματεία γιατί θα εμπόδιζαν τη χειροτέρευση της θέσης των εργατών που μονάχη της οδηγεί στον κομμουνισμό!»). Τελευταίως επήραν ενεργό μέρος στα συνδικάτα, μα όχι να βοηθήσουνε την επαναστατική παράταξη στην κατάκτηση των εργατών υπέρ του Κομμουνισμού, παρά για να ιδρύσουν ξεχωριστά σωματεία (στη Θεσ/νίκη π.χ. τα «Συνεργαζόμενα») για να πολεμήσουν με την ατομική τρομοκρατία ιστορικές οργανώσεις του προλεταριάτου που αδιάφορα από τις σημερινές αδυναμίες τους, έχουνε 15 χρονών ένδοξους αγώνες στο ενεργητικό τους, όπως το Εργατικό Κέντρο Θεσσαλονίκης, ή για να εμποδίσουνε την οργάνωση των επαναστατών εργατών (απόπειρα διάλυσης του Ιδρυτικού Συνεδρίου της Ενωτικής Γενικής Συνομοσπονδίας) και στο τέλος να προσχωρήσουνε στην Κίτρινη

Συνομοσπονδία. Ποτέ στα 8 χρόνια της «δράσης» τους δεν διατυπώσανε μια οποιαδήποτε για την πολιτική κατάσταση γνώμη, ούτε είπανε τι τους χωρίζει από το Κόμμα και σε ποιο σημείο εκτιμούν εκείνοι σωστότερα την κατάσταση και τα καθήκοντα των επαναστατών.

Να μια συνοπτική και σε χοντρές γραμμές εικόνα της αρχαιομαρξιστικής οργάνωσης και «εργασίας» μέχρι χτες.

Η «περίοδος μορφώσεως, οργανώσεως και προπαγάνδας» της λικβινταριστικής πλατφόρμας, που την επέβαλε στο κόμμα η σοσιαλιστική δεξιά του, με τη Φεβρουαριανή Συνδιάσκεψη του 1922, στέκει απόλυτα πάνω στην ίδια πολιτική και ιδεολογική βάση με το σύνθημα το αρχαιομαρξιστικό «Πρώτα μόρφωση κι ύστερα τ' άλλα». Και οι δύο κινήσεις εκδηλώνουν στο βάθος την ίδια τάση μέσα στο εργατικό μας κίνημα. Αν μπορούσαμε να διατυπώσουμε το πολιτικό πρόγραμμα του Αρχαιομαρξισμού μέχρι το Σεπτέμβρη του 1930, αυτό θα περιλάβαινε τρία μόνον άρθρα: 1) Μόρφωση και μόνο μόρφωση. 2) Πόλεμος κατά του Κ.Κ.Ε. με όλα τα μέσα. 3) Ύστερα, δηλαδή όταν θα «μορφωθούν» οι εργάτες (ή τα «στελέχη») και διαλύσουμε το Κ.Κ.Ε. θα ιδούμε τι θα κάνουμε. Δεν υπάρχει έως τότε μια (αριθμ. 1) πολιτική πράξη του Αρχαιομαρξισμού που να μας δίνει να υποπτευθούμε ένα τέταρτο άρθρο στο πολιτικό του πρόγραμμα.

Ούτε μπορούμε να βρούμε μέσα στην θετία αυτή έστω και μία μόνο πράξη συμμετοχής του αρχαιομαρξισμού οποιασδήποτε στους τεραστίους εργατικούς αγώνες της εποχής ή την παραμικρή πράξη αλληλεγγύης του προς τα αθρόα τότε θύματα της αστικής αντίδρασης. Η από τα 1926 κι ύστερα συνδικαλιστική του εργασία είναι ολότελα συντεχνιακοοικονομιστική που συνοδεύεται από τη στερεότυπη διακήρυξη των αρχαιομαρξιστών σωματειακών παραγόντων ότι είναι «καθαροί εργάτες και όχι κομμουνιστές ή σοσιαλιστές». Έπειτα θα ήταν πολύ μονόπλευρο να αποδώσουμε την ατομική τρομοκρατία, την ιντιβιντουαλιστική πολεμική κατά του Κόμματος και τη μέχρι το 1926 νιχιλιστική θεωρία της εξαθλίωσης, μόνον στις αναρχίζουσες τάσεις μιας κατηγορίας μικροαστικο-συντεχνιακών εργατών και λουμπενπρολεταρίων: τσαγκαράδες, οικοδόμοι, εμποροϋπάλληλοι, τραυματίες πολέμου (declasses) που υπερτέρησαν πάντα στη σύνθεση των αρχαιομαρξιστικών ομάδων και που η πείρα των άλλων χωρών μας έδειξε πόσο τα στοιχεία αυτά δυσκολεύονται να υποταχτούν σε μια οργανωμένη κολλητιβιστική εργασία. Κοντά σ' αυτά, ο Αρχαιομαρξισμός ίσα-ίσα από την ίδια του τη φύση δε μπορούσε παρά να 'ναι ποτισμένος κυριώτατα από το άσπονδο μίσος στο επαναστατικό κόμμα, φαινόμενο κοινό σε όλες τις μικροαστικές πολιτικές τάσεις του εργατικού κινήματος που βήμα προς βήμα διεκδικούνε από τον κομμουνισμό την επιρροή πάνω στους εργάτες (σοσιαλδημοκρατία). Αυτό ακριβώς κάνει τον αρχαιομαρξισμό τόσο συμπαθή στους παλιούς σοσιαλδημοκράτες ηγέτες του Κ.Κ.Ε. που τον θεωρούν ως την αληθινή «ιστορική αντιπολίτευση του Κ.Κ.Ε.» καθώς και στον κ. Γιαννιό που στη «Σοσιαλιστική Ζωή» έσπευσε να χαρακτηρίσει την «Πάλη των Τάξεων» ως το σοβαρότερο εργατικό φύλλο και να καλέσει στις γραμμές του «κόμματός» του τους «τίμιους»

αρχαιομαρξιστές εργάτες, αντίθετα με το μίσος που φανερώνουν όλοι οι έλληνες σοσιαλδημοκράτες προς την Αντιπολίτευση. Εξάλλου, η θεωρία της εξαθλίωσης στάθηκε στην πρώτη περίοδο του αρχαιομαρξισμού μια απλή μανούβρα που σκέπαζε την ανικανότητά του να διεκδικήσει από την επαναστατική παράταξη την ηγεσία της επαγγελματικής πάλης σε ένα οποιοδήποτε κλάδο ή σωματείο. Ανάγκη πολιτικής αυτοσυντήρησης σε λίγο ανάγκασε τον Αρχαιομαρξισμό να εγκαταλείψει την αστεία εκείνη μανούβρα και την ακόμη αστειότερή της δικαιολόγηση.

Είναι στη ίδια τη φύση των οππορτουριστικών τάσεων να παίρνουνε τις πιο ποικίλες μορφές και τα πιο ποικίλα προγράμματα ανάλογα με τις ιστορικές ιδιομορφίες της κάθε χώρας. Στη δική μας χώρα δεν μπόρεσαν να βρουν ένα οποιοδήποτε έδαφος παρά μόνον με τον αρχαιομαρξιστικό μανδύα.

Η δημόσια «τροτσκιστική» εμφάνιση του Αρχαιομαρξισμού στα τέλη του περασμένου χρόνου κάτω από την πίεση των εργατών της οργάνωσης αποκαμωμένων πια με το δετές πολυχρόνιο της «μόρφωσης», είναι μια τέλεια μασκαράτα, που όμοια με τούτην, αληθινά, ο σύντροφος Τρότσκι δε θα μπορούσε να περιμένει από άλλη χώρα, έξω από τη δική μας χώρα των «φαντασιοπλήκτων» * εμπορομεσιτών.

Αφού ο δημόσιος επιτέλους Αρχαιομαρξισμός διαπίστωσε στην πρώτη του προγραμματική διακήρυξη («Πάλη των Τάξεων», 1 φυλ. σ. 1), μαζί με την ανάπτυξη της πορνείας και της ανηθικότητας, και μια «ορμητική ανάπτυξη του βιομηχανικού ελληνικού καπιταλισμού ύστερα από την σταθεροποίηση» σε πείσμα των αντιθέτων κρισίμων γεγονότων πανθομολογημένων και από τους αστούς, έρχεται ύστερα με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο και με ναρκίσεια αυταρέσκεια να επισφραγίσει όλη την άθλια δετή ιστορία του χωρίς ούτε κατά κεραία να την αναιρεί ούτε στα πιο επαίσχυντά της σημεία:

«Η οργάνωσή μας αναπτυχθείσα μέσα σε μια δεκαετία, με τις προσπάθειες και τις θυσίες χιλιάδων αγωνι-στών αποτελεί σήμερα τη μόνη εγγύηση για την καθοδήγηση της εργατικής τάξης στον αγώνα της για την τελική της απελευθέρωση», («Πάλη των Τάξεων» Νο 4 σελ. 1).

«Η οργάνωσή μας με την ιστορία του διαρκούς συστηματικού και συνεπούς αγώνος τον οποίο σήμερα διε-ξάγει σε όλα τα επίπεδα...» («Εργατικό Βήμα» Θεσ/νίκης, 2 φυλ., σ. 1).

Για την συστηματικώς ασκηθείσα ατομική τρομοκρατία κατά του Κόμματος, για τη διάλυση του Ιδρυτικού συνεδρίου της επαναστατικής Γεν. Συνομοσπονδίας, για τις επιδρομές ενάντια σε συνελεύσεις επαναστατικών σωματείων και τις αιματηρές επιδρομές στο Εργατικό Κέντρο Θεσ/νίκης το 1928 και 1929, ο «τροτσκιστικός» αρχειομαρξισμός έχει μόνον τούτη την αυτοκριτική να κάμει:

«Δεν είμαστε πατσιφιστές και πολλές φορές αναγκαστήκαμε ν' απαντήσουμε με τη βία στις αισχρές συκοφα-ντίες... Ποτέ όμως η βία δεν ξεπέρασε ένα γερό ξυλοκόπημα» («Πάλη των Τάξεων», 4 φυλ., σ. 2).

«Επειδή... σύντροφοι... αναγκάστηκαν ν' αντιμετωπίσουν με το ξύλο ορισμένους κακοήθεις κι άχρηστους στο κίνημα τύπους... αυτό δεν σημαίνει ότι έχει ως αρχήν της την ατομική τρομοκρατία» (2 φυλ., σ. 2).

Επίσημα πια εδώ διακηρύσσει ο Αρχειομαρξισμός ότι την περιορισμένη ως τώρα «εργασία» του θα τη συνε-χίσει «σε όλα τα επίπεδα», μη έχοντας βέβαια για αρχή του την ατομική τρομοκρατία γενικά (που κανένας δεν μπορεί να του αποδώσει σοβαρά μια τέτοια κατηγορία, αφού ούτε μια τρομοκρατική πράξη κατά αστού ή οργάνου της αστικής εξουσίας έχει διαπράξει), αλλά έχοντας πάντα για βασική αρχή την ατομική τρομοκρατία ενάντια στους επαναστάτες εργάτες και την ομαδική τρομοκρατία ενάντια στις επαναστατικές οργανώσεις του προλεταριάτου. Ταυτόχρονα συνεχίζει και στο συνδικαλιστικό την παλιά του γραμμή με τη δημιουργία αιρετικών αρχειο-μαρξιστικών σωματείων, με την προσχώρησή τους στην Κίτρινη Γεν. Συνομοσπονδία, στο Πανεργατικό της Θεσ/νίκης (του τελευταίου η διοικητική κλίμακα από φόβο μη χάσει τη διοίκηση δεν δέχθηκε την προσχώρηση των «Συνεργαζομένων» αρχειομαρξιστικών σωματείων).

Όταν μέχρι το 4ο Παγκόσμιο Συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς ο σ. Τρότσκι μαζί με τον Λένιν διεύθυναν την πάλη του Διεθνούς προλεταριάτου, όταν από το 1923 κι έπειτα η υπό τον σ. Τρότσκι Αριστερή Αντιπολίτευση αγωνιζότανε ενάντια στην ολέθρια γραμμή των επιγόνων, όταν ακόμη ο αντιπολιτευτικός αγώνας μέσα στη Κ. Δ. έπαιρνε διεθνή επέκταση, όλον αυτόν τον καιρό ο αρχαιομαρξισμός αγνοούσε ολότελα και Κ. Δ. και Αντιπολίτευση και Τρότσκι και δεν αισθάνθηκε ποτέ την ανάγκη να υποβάλει στην κρίση της Διεθνούς κι ύστερα της Αντιπολίτευσης τις «διαφωνίες» του με το Κ.Κ.Ε. πάνω στην καλύτερη «καθοδήγηση της εργατικής τάξης στον αγώνα για την τελική της απελευθέρωση». Τις μυστικές μορφωτικές μεταφράσεις του Λένιν τις διαδέχεται ως έμβλημα του αρχαιομαρξισμού ο δημόσιος «τροτσκισμός» από τότε που ο Τρότσκι βρίσκεται πια έξω από την οργάνωση της Διεθνούς πολέμιος της Διοίκησής της και οι εργάτες της αρχαιομαρξιστικής οργάνωσης αποκάμανε με το «μορφωτικό» πολυχρόνιο των συνεχών 8 ετών και ζητούνε μια δημόσια εμφάνιση σύμφωνη στη φόρμα της με την κομμουνιστική φρασεολογία που σκέπαζε σ' όλο αυτό το διάστημα τη μη κομμουνιστική πράξη του αρχαιομαρξισμού. Αν ο Τρότσκι βρισκότανε σήμερα επικεφαλής της Κ.Δ. και την Διεθνή Κομμουνιστική Αντιπολίτευση έξω από την Κ.Δ. την είχε οργανώσει η γερμανική δεξιά (Μπράντλερ, Ταλχάϊμερ), ο Αρχαιομαρξισμός θα ύψωνε δημόσια την μπραντλεριανή σημαία. Και τότε θα είχε βρει, πραγματικά τη γνήσιά του έκφραση. Ο Μπράντλερ όμως αποτελεί μια μικρή εθνική τάση και το διεθνές του κύρος είναι πολύ μικρό για να σκεπάσει τις πολύ μεγάλες ασχήμιες του Αρχαιομαρξισμού. Γι' αυτό και ο αρχαιομαρξιστής μας γάιδαρος χρειάζεται την αριστερή λεοντή της Διεθνούς Αντιπολίτευσης για να συνεχίσει στις σημερινές συνθήκες το παλιό του πολιτικό λαθρεμπόριο

Ο Αρχαιομαρξισμός είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένος με τη μικροαστική «ηθική» αγανάκτηση για τις αρνητικές πλευρές του Κόμματος που συχνά τις εξατομικεύει καταντώντας σε προσωπικές ραδιουργίες και διαβολές. Αλλά είναι ακατανόητος δίχως την ιδιαίτερή του μασονική οργανωτική μορφή. Η οργάνωση αυτή θυμίζει πολύ τις μυστικές

συνωμοτικές αιρέσεις των Καρμπονάρι και των Φιλικών. Ομάδες, πυρήνες, υποπυρήνες, συνεργεία, κλιμακωτά, με μέλη που δεν γνωρίζουν άλλον έξω από τον ομαδάρχη τους, διορισμένον από τα άνω, κανένας έλεγχος της βάσης, κανένα αντιπροσωπευτικό σώμα, μυστικοπάθεια και ιεραρχία κλειστών κύκλων Τεκτονικής Στοάς: το γραφειοκρατικό σύστημα στην πιο αστεία του υπερβολή. Δεν υπάρχει παράδοση άλλη που οι αρχηγοί του να αγωνίζονται σήμερα για να τη διατηρήσουν με τόσο λυσσασμένο πείσμα όσο τον γραφειοκρατικό μασονικό αυτό τύπο της οργάνωσης (βλέπε τα πύρινα συμβολικομυστικιστικά άρθρα του οργάνου των κατά των «φραξι-ονιστών» που τόλμησαν να ζητήσουν οργανωτικό δημοκρατισμό). Όποιος γνωρίζει έστω και λίγο τους τεράστιους αγώνες που διεξήγαγε ο Τρότσκι και η Αριστερή Αντιπολίτευση στο Ρωσικό Κ.Κ. και στην Κομμουνιστική Διεθνή για την ενδοκομματική δημοκρατία* και τον φαυλοκρατικό αληθινά τρόπο με τον οποίο η Αντιπολίτευση καταδικάστηκε από το Στάλιν για το «φραξιονισμό» της, αυτός μπορεί να καταλάβει πόσο γελοίοι αρλεκίνοι είναι οι αρχηγοί του αρχαιομαρξισμού ντυμένοι την τροτσικιστική τους αμφίεση. Ο συνωμοτικός και αυστηρά ιεραρχικός τύπος οργάνωσης προσιδίασε στις αστικές επαναστατικές αιρέσεις του 18ου και 19ου αιώνα και σήμερα επιβίωσε στις Στοές των Ελεύθερων Τεκτόνων. Οργανώσεις αστικές που διατηρήσανε αυτόν τον τύπο στα μετεπαναστατικά στάδια της αστικής τάξης είναι καθαρά αντιδραστικές οργανώσεις (βλ. άρθρο του Λ. Τρότσκι «Μασωνία και Κομμουνισμός στην Imprekor»). Οι πολιτικές οργανώσεις της εργατικής τάξης αντίθετα, διακρίθηκαν πάντοτε για τη δημοκρατική τους συγκρότηση και η αναγκαία σύσφιξη των συγκεντρωτικών τους δεσμών σε περίοδο πα-ρανομίας δεν καταργεί καθόλου τη δυνατότητα του ελέγχου της βάσης και την εκλογικότητα των υπεύθυνων ορ-γάνων. Η πνευματική μυστικότητα και η γραφειοκρατική ιεραρχία του αρχαιομαρξισμού ποτέ ως τώρα δε δικαιο-λογήθηκε από παράνομες συνθήκες ύπαρξης και εργασίας του (παράνομη ύπαρξη δεν είχε ποτέ ο Αρχαιομαρξισμός, αντίθετα απόλυτη ελευθερία απόλαυσε πάντα από την αστυνομία, ενώ εξάλλου παράνομη δράση εσημείωσε πάντα μόνον κατά τον κομμουνιστών, ποτέ κατά της αστικής εξουσίας). Αυτά είναι από το 'να μέρος μικροαστικά φαινόμενα που εξασφαλίζουν την άνανδρη απόκρυψη των αρχηγών και το ανεύθυνό τους, και από τ' άλλο φαι-νόμενα καθαρώς αντιδραστικά γιατί δημιουργούν αδιαπέραστους φραγμούς στην ανάπτυξη της προλεταριακής συνείδησης των μελών με την πάλη των ιδεών και την πολύπλευρη διαφώτιση των προβλημάτων του κινήματος. Το φαινόμενο της αυτοπαρανομοποίησης μερικών ηγετών και της μηχανικής γραφειοκρατικής συγκέντρωσης παρουσιάστηκε και μέσα στο κόμμα με τη σταλινική φράξια. Κι ήταν πολύ σωστή η διαπίστωση που έκαμε στα 1927 η πρώτη αντιπολιτευτική ομάδα του Κόμματος ότι «αρκετός αρχαιομαρξισμός υπάρχει και μέσα στο Κόμμα».

Επιτέλους σε αστειότητα δεν υπολείπεται κατά τίποτε από τον αρχαιομαρξιστικό «τροτσικισμό» η δικαιολογία της αντικομματικής στάσης του αρχαιομαρξισμού, δηλαδή η κομπαστική διακήρυξη ότι ο αρχαιομαρξισμός έχει ήδη κατανικήσει το Κόμμα και κατακτήσει την μεγαλύτερη επιρροή πάνω στο προλεταριάτο. Είναι γνωστό πως η υπεροχή αυτή εκδηλώθηκε τελευταία με τους ψήφους του αρχαιομαρξιστή υποψηφίου δημάρχου Θεσσαλονίκης που με βία έφτασαν το 1/10 των κομματικών ψήφων!* Πολύ σωστά ένας παλιός φίλος του «Σπάρτακου» θα ονο-μάτιζε τους αρχαιομαρξιστές Δον-Κιχώτες που παίζουνε σαιξπήριους ρόλους!

Γίνεται φανερό από τα παραπάνω πως η διαπίστωση που κάνει για τον αρχαιομαρξισμό, η σταλινική ομάδα – και που σε μεγάλο βαθμό τη συμμερίζονται πολλοί αντιπολιτευόμενοι σύντροφοι – ότι αποτελεί μια «αστυνομική» (Σιάντος) ή «φασιστική» οργάνωση («αρχαιοφασισμός») είναι εσφαλμένη. Την ουσία του αρχαιομαρξισμού δε θα μας την αποκαλύψει το μηχανικό αντίκρουσμα ορισμένων τρομοκρατικών ή και χαφιεδικών ακόμη ενεργειών δια-φόρων αρχαιομαρξιστών. Σε ένα τέτοιο συλλογισμό με το δίκιο τους οι εχθροί του Κόμματος θα μπορούσαν να μας απαντήσουν δείχνοντάς μας πολλές αδιαμφισβήτητες τρομοκρατικές πράξεις μελών και οπαδών του Κόμματος και τον όχι ασήμαντο αριθμό των βοηθών της μυστικής αστυνομίας πρώην μελών – και υπευθύνων μάλιστα κάποτε – του Κόμματος. Και όσο σφαλερό είναι να μην κάνουμε διάκριση των σοσιαλδημοκρατών και ρεφορμιστών από τους φασίστες για να καθορίσουμε αντίστοιχα την ταχτική μας απέναντι στους δύο αυτούς εχθρούς του επαναστατικού κινήματος («σοσιαλφασισμός!»), άλλο τόσο σφαλερό θα είναι να μιλούμε για «αρχαιοφασισμό».

«Μπορούμε να πούμε ότι η σοσιαλδημοκρατία είναι η αριστερά πτέρυγα της αστικής κοινωνίας. Ο ορισμός τούτος θα είναι εντελώς σωστός, υπό τον όρο όμως μόνο να μην τον εννοούμε με τρόπο απλοϊκό: Δεν πρέπει να λησμονούμε ότι η σοσιαλδημοκρατία... είναι υποχρεωμένη να λογαριάζει ως ένα ορισμένο σημείο όχι μόνο τη θέληση του πατέρωνά της, μα και τα συμφέροντα του προλεταριακού της εντολέα τον οποίο εξαπατά. Θα ήταν όμως παραλογισμός να ορίσουμε τη σοσιαλδημοκρατία ως «μετριοπαθή πτέρυγα του φασισμού». Γιατί τότε, πού τοποθετείται μέσα σε όλα αυτά η αστική κοινωνία; Για να προσανατολιστούμε, έστω και κατά ένα στοιχειώδη τρόπο, στην πολιτική δεν πρέπει να τα μαζεύουμε όλα σ' ένα σωρό, αλλά να διακρίνουμε ότι η σοσιαλδημοκρατία και ο φασισμός αποτελούν τους πόλους του αστικού μετώπου (ενωμένους τη στιγμή του κινδύνου μα ωστόσο πάντα πόλους). Είναι ανάγκη να επιμείνουμε πάνω σ' αυτό σήμερα, ύστερα από τις εκλογές του Μαΐου 1928 όπου ο μεν φασισμός έπεσε, ανέβηκε δε η σοσιαλδημοκρατία, στην οποία μάλιστα το Κομμουνιστικό Κόμμα επρότεινε να κάνουν ενιαίο μέτωπο;» (L. Trotsky, L' Internationale Communiste apres Lenine, Paris, 1930, p. 207 – 208). Σφάλμα όμως ακόμη θα ήταν από θεωρητική άποψη και σφαλερή η τακτική που θ' απέρρευε από ένα τέτοιο σφάλμα, αν θεωρούσαμε τον Αρχαιομαρξισμό σαν μια καθαρή ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία.

Ο Αρχαιομαρξισμός είναι ένα πρωτότυπο ελληνικό υποκατάστατο της Σοσιαλδημοκρατίας σε μια περίοδο που το κομμουνιστικό κίνημα δεν έχει ακόμα φτάσει στην οριστική του ιδεολογική αποκρυστάλλωση. Είναι δηλαδή ένα ρεύμα που ζητεί να τραβήξει την εργατική τάξη μακριά από τον επαναστατικό δρόμο προς τον οπορ-τουνισμό, μα έχει την ικανότητα με την εξωτερική «κομμουνιστική» του εμφάνιση να τραβά προς το μέρος του εργάτες και οπαδούς του Κόμματος με επαναστατική διάθεση, αλλά με ιδεολογική σύγχυση, που είναι συνέπεια των σφαλμάτων και εσωτερικών ελλείψεων του Κόμματος και του αδιαμόρφωτου ακόμα μέσα στο Κόμμα πολιτι-κού στερεώματος.

Από το γεγονός αυτό πηγάζει η παρδαλή σύνθεση της αρχαιομαρξιστικής οργάνωσης, οι πολλαπλές αντιφάσεις της και οι δυσκολίες στον καθορισμό μιας σωστής ταχτικής των κομμουνιστών απέναντί της, δυσκολίες που κατά τη γνώμη μου δεν έχουν υπερνικηθεί ακόμη ούτε μέσα στο «Σπάρτακο».

Το πρόβλημα της ταχτικής απέναντι στον Αρχαιομαρξισμό είναι για την Αντιπολίτευση πολύ σοβαρότερο παρά για το Κόμμα. Αν ο Αρχαιομαρξισμός, σαν επικίνδυνος αντίπαλος και σταθερό εμπόδιο στην επαναστατική συνειδητοποίηση των ελλήνων εργατών μπορεί να κατανικηθεί, η κατανίκησή του θα προέλθει μόνο από μια μαρ-ξιστική Αντιπολίτευση του Κ.Κ.Ε. Ποτέ από την σταλινική γραφειοκρατία. Αυτή να τον τροφοδοτεί μόνο είναι ικανή με ολόένα καινούργιους οπαδούς.

Θεσσαλονίκη, 10-1-1931

«ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ» φύλλο 7, Γενάρης 1931

ΑΡΧΕΙΟΜΑΡΞΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ

Από την προηγούμενη ανάλυση βγαίνει το συμπέρασμα πως ο αρχαιομαρξισμός, και ιστορικά και ιδεολογικά και πολιτικά, βρίσκεται σε ασυμφιλίωτη έχθρα προς τον κομμουνισμό, κι αυτό παρόλη την εξωτερική κομμουνιστική του εμφάνιση. Η τέτοια εμφάνισή του απλώς και μόνο τον κάνει πιο επικίνδυνο εμπόδιο για τον κομμουνισμό, με τη σύγχυση που σκορπά ανάμεσα στα στοιχεία του προλεταριάτου που βρίσκονται στην πορεία της επαναστατικοποίησής τους.

Πάλι ιδεολογική ενάντια στον αρχαιομαρξισμό, αλύπητο ξεσκέπασμα της αληθινής του αντικομμουνιστικής – οπορτουμιστικής ουσίας, είναι ένα καθήκον για τους κομμουνιστές στη χώρα μας. Σκοπός μιας τέτοιας πάλης δεν μπορεί νάναι άλλος από κείνον που έχει η πάλη κατά της Σοσιαλδημοκρατίας στην Ευρώπη: διάλυση της αντίπαλης οργάνωσης, κατάχτηση των εργατών της υπέρ του κομμουνισμού. Διόρθωση, εσωτερική μεταρρύθμιση του αρχαιομαρξισμού, μετατροπή του σε μια κομμουνιστική οργάνωση και συγχώνευσή της με το Κόμμα – είναι τετραγωνισμός του κύκλου. Παρόμοια όπως και απέναντι στη Σοσιαλδημοκρατία, οι κομμουνιστές μπορούν και οφείλουν να κατακτήσουν όχι την αρχαιομαρξιστική οργάνωση υπέρ του Κομμουνισμού, παρά τους εργάτες που αυτή παραπλανά.

Ο αρχαιομαρξισμός σαν οργανωτικό συγκρότημα μιας ιεραρχίας ορισμένων «στελεχών», σαν «πνεύμα εργασίας», κατά την έκφραση του αρχηγού του, σαν σύνολο ψυχολογικών και ιδεολογικών τάσεων ούτε άλλαξε, ούτε μπορεί να αλλάξει προς τα αριστερότερα. Μπορεί να υποστεί πολλές διαφοροποιήσεις, κάτω από τις επιδράσεις των μεταβαλλόμενων συνθηκών που τον καθορίζουν, αλλά όχι προς τα αριστερά, προς τον κομμουνισμό. Γιατί η φύση του και η γένεσή του κι ο λόγος της ύπαρξής του τον τοποθετούνε όχι απλώς έξω από τον κομμουνισμό μα και εναντίον του.

Ο αρχειομαρξισμός θα υφίσταται δίπλα στο Κ.Κ.Ε. όσο καιρό θα διατηρούνται οι αντικειμενικές και υποκειμενικές συνθήκες που, όπως εξηγήθηκε πιο πάνω, τον εγέννησαν.

Γι' αυτό πιστεύουμε πως και οι διάφορες τάσεις των σχισματικών αρχειομαρξιστών («φραξιονιστές εν γένει) που άρχισαν κιόλας λίγους μήνες πριν από τη δημόσια εμφάνιση του Αρχειομαρξισμού να διεκδικούνε μια εσωτερική δημοκρατία στο Αρχείο και «διόρθωση της γραμμής του απέναντι στο Κόμμα, για να γίνει έτσι το Αρχείο μια αληθινή Αριστερή Αντιπολίτευση του Κ.Κ.Ε.» – είναι καταδικασμένες να ναυαγήσουνε. Τις τάσεις αυτές τις εκδηλώνουνε είτε απλώς δυσαρεστημένα αρχειομαρξιστικά στελέχη διεφθαρμένα όπως και οι άνθρωποι του «αππαράτ», είτε προλετάριοι που μόλις τώρα άρχισαν να ξεμακραίνουν από τα νεφελώματα του αρχειομαρξιστικού μυστικισμού.

Το ίδιο ναυάγιο περιμένει δίχως άλλο και τις προσπάθειες του Διεθνούς Γραφείου της Αριστερής Αντιπολίτευσης να κάνει την αρχειομαρξιστική οργάνωση κομμουνιστική και μάλιστα αντιπολιτευτική. Οι τέτοιες προσπάθειες φαίνονται καθαρά στο γράμμα του Διεθνούς Γραφείου προς την οργάνωση των Αρχειομαρξιστών το δημοσιευμένο στο δεύτερο φύλλο του εσωτερικού Δελτίου της Διεθνούς Αντιπολίτευσης της (Αριστεράς).

Το πείραμα αυτό του Διεθνούς Γραφείου, εκτός από τον καιροσκοπικό χαρακτήρα του, πρέπει να το πούμε καθαρά ότι δεν στηρίζεται σε άγνοια των πραγμάτων των ελληνικών, παρά πηγάζει από μια απόλυτα εσφαλμένη εκτίμησή τους. Το αποτέλεσμα της σημερινής θέσης του Διεθνούς Γραφείου είναι τριπλό: Πρώτα, σκορπίζει μια πρωτοφανή σύγχυση γύρω από τα προβλήματα του επαναστατικού κινήματος της χώρας μας που μόλις πρόσφατα η Αντιπολίτευση του Κ.Κ.Ε. είχε αρχίσει να τα διαφωτίζει χρησιμοποιώντας διαλεχτικά μέσα στις εθνικές συνθήκες τις απόψεις και την επαναστατική μαρξιστική μέθοδο της ρωσικής και διεθνούς αριστεράς. Ύστερα, στερεώνει στις αρχειομαρξιστικές αυταπάτες πολλούς προλετάριους που βρίσκονταν στις απαρχές του ορθού επαναστατικού προσανατολισμού τους, δηλαδή προς τον κομμουνισμό και το κόμμα. Τέλος, δυσφημεί την ιδέα της Αριστερής Αντιπολίτευσης μέσα στη συνείδηση των εργατών του Κόμματος που την αντιπολίτευση την ταυτίζουνε πια τώρα με τη γνώριμή τους αντικομμουνιστική τάση του αρχειομαρξισμού.

Αν όμως στην κατ' αρχήν θέση μας απέναντι στον αρχαιομαρξισμό ο «Σπάρτακος» ομόθυμα εχάραξε μια σωστή γραμμή αποκρούοντας την πρόταση του Διεθνούς Γραφείου για συγχώνευση με τους αρχαιομαρξιστές και συνεχίζοντας την καταπολέμηση της αρχαιομαρξιστικής τάσης, αντίθετα στο ζήτημα της ταχτικής απέναντι στον αρχαιομαρξισμό επικρατήσανε ανάμεσα μας αντιλήψεις πολύ σφαλερές που δε διαφέρουνε καθόλου από τις αντιλήψεις της σταλινικής γραφειοκρατίας του Κόμματος.

Πραγματικά, η πραχτική των περισσοτέρων μελών και οπαδών του «Σπάρτακου», παρ' όλες τις διακηρύξεις μας ότι η πάλη κατά του αρχαιομαρξισμού πρέπει να γίνει πάνω στο ιδεολογικό πεδίο και με διαφωτισμό των παρασυρμένων, καταλήγει στο να δημιουργεί ένα σινικό τείχος ανάμεσα σ' εμάς και στους αρχαιομαρξιστές εργάτες και αντί να τους αποσπά από την αντίπαλη οργάνωση τους προσκολλά σ' αυτή σφιχτότερα.

Συχνότερα η εργασία μας στο πεδίο αυτό της κατάκτησης αρχαιομαρξιστών εργατών θεωρείται ματαιοπονία. Μεταξύ μας καλλιεργείται και γίνεται από πολλούς δεκτή η ιδέα πως οι αρχαιομαρξιστές εργάτες είναι πιο επικίνδυνοι κι από τους κίτρινους και βρίσκονται πιο μακριά μας κι από τους ταξικά ασυνείδητους (λ.χ. σαν τους φασίστες όπως θα έλεγαν οι σταλινικοί), ότι πρέπει να δημιουργήσουμε ένα ειδικό καθαρτήριο και να καθορίσουμε ιδιαίτερη πολυχρόνια δοκιμασία για τους στρατολογούμενους από τον αρχαιομαρξισμό οπαδούς μας, ότι πρέπει με επιμέλεια να προφυλάξουμε τις επαναστατικές οργανώσεις μας –και τις επαγγελματικές- από την είσοδο των αρχαιομαρξιστών που απειλούνε να τις κατακτήσουν και να μη δεχτούμε τη συγχώνευση των επαναστατικών με τα αρχαιομαρξιστικά συνδικάτα όταν τα μέλη των δεύτερων είναι περισσότερα κ.τλ.

Οι αντιλήψεις αυτές είναι συνέπεια από μια ελαττωματική εκτίμηση για τις ιδιομορφίες που έχει ο αρχαιομαρξισμός σαν υποκατάστατο μιας ελληνικής Σοσιαλδημοκρατίας. Ξεχνιέται δηλαδή ολότελα το γεγονός ότι ένα μεγάλο μέρος από τους εργάτες οπαδούς του αρχαιομαρξισμού και ασφαλώς οι περισσότεροι από τους συνδικαλισμένους μέσα σε αρχαιομαρξιστικά σωματεία εργάτες και τους οπαδούς της αρχαιομαρξιστικής συνδικαλιστικής παράταξης είναι προλετάριοι που έχουνε μια επαναστατική προδιάθεση, μα που πιστεύουν το Αρχείο για τη μόνη αληθινή κομμουνιστική οργάνωση και αρκετοί απ' αυτούς είναι έτοιμοι να θυσιαστούνε γι' αυτήν στο όνομα του Κομμουνισμού. (Και

πραγματικά τον τελευταίο καιρό δεν λείπουν και τέτοια θύματα). Όλοι αυτοί οι εργάτες βρίσκονται πολύ πιο κοντά και στον Κομμουνισμό και στο Κόμμα –ας τους είπαν να το πολεμάνε- από τους λοιπούς εργάτες που έχει να κατακτήσει ο Κομμουνισμός. Ακόμη κι από τους κοινούς σοσιαλδημοκράτες εργάτες στην Ευρώπη – μολονότι και εκείνοι μιας οπορτουνιστικής πολιτικής οργάνωσης οπαδοί είναι στην Ελλάδα. Και μάλιστα πρέπει από τους πρώτους να κατακτηθούν αυτοί από τον Κομμουνισμό, γιατί η κατάταξή τους κάτω από την ψευτοεπαναστατική σημαία του Αρχαιομαρξισμού σκορπίζει σύγχυση και εμποδίζει ως ένα βαθμό την επαναστατική συνειδητοποίηση των άλλων έξω από τον ταξικό αγώνα εργατών.

Δεν υπάρχει άλλο μέσο αποτελεσματικότερο για την εκμηδένιση του Αρχαιομαρξισμού από την από-σπταση των πιο πάνω οπαδών του.

Και δεν υπάρχει μεγαλύτερη ενίσχυση στον Αρχαιομαρξισμό από το συνταυτισμό που και οι σταλινικοί και οι περισσότεροι φίλοι του «Σπάρτακου» από κοινού κάνουν των υγιών παραπλανημένων προλετάρων με την αρχαιομαρξιστική διεφθαρμένη γραφειοκρατία.

Ο συνταυτισμός αυτός είναι ανάμεσά μας λείψανο από την παλιά κομματική παράδοση που κάθε αρχαιομαρξιστή εργάτη τον είχε κάνει βαθύτατα μισητό πρόσωπο, που ενάντια σ' αυτό επιτρεπότανε όλα τα μέσα, όσα και ο αρχαιομαρξισμός χρησιμοποιούσε ενάντια στο Κόμμα.

Μα είναι απολύτως αδύνατος κι ο πιο στοιχειώδης προσανατολισμός στο ζήτημα του Αρχαιομαρξισμού, αν δεν εγκαταλείψουμε οριστικά και ειλικρινά την ολέθρια αυτή παράδοση, που οδήγησε σε τόσους εξωφρενισμούς και καθόλου δεν τον εξασθένησε.

Π. ΠΟΥΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

«ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ» φύλλο 8-9,

Φλεβάρης – Μάρτης 1931